

gode økonomiske Kaar. De maa vide, at det er deres Energi, deres Villie, deres Arbejdskraft og Sparsommelighedssans, det kommer an paa. Det er muligt, at man maa sige, at der skal Arbejdsmod til. Men jeg tror, at er der Arbejdsmod og Arbejdslyst til Stede, vil der kunne skabes gode og lykkelige Hjem gennem dette Lovforslag. Jeg hilser Lovforslaget med den største Tilfredshed og takker Ministeren. Jeg tror, at han har haft en meget heldig Haand ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Jeg skal med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Johansen: Jeg vil straks begynde med at sige, at i og for sig er det jo ikke noget absolut stort Lovforslag, vi behandler her i Dag, ikke en Gang saa stort, at det berettiger til de højstemte lyriske Vendinger, hvormed den ærede foregaaende Taler sluttede sin Tale. Naar han sluttede paa den Maade, kan det maaske i nogen Grad forklares ud fra det, at der er mere Lyrik end Indhold i Lovforslaget. Det forekommer mig, at man ønsker at samle Interessen mere om den gamle Statshusmandslov end om den Jordlovgivning, vi kom ind paa i Oktober 1919. Jeg for mit Vedkommende kunde have ønsket, at vi havde samlet den fremtidige Jordlovgivning netop om de Principper, der ernerlagte i Jordlovgivningen af 4. Oktober 1919. Jeg kunde derfor selvfølgelig ogsaa have ønsket, at det her foreliggende Lovforslag var langt betydeligere, langt mere vidtrækkende, end det er, saa at det langt mere kunde have berettiget til de højstemte Anbefalinger, hvormed det nu mødes af Venstres Ordfører (Gregersen).

Dette Lovforslag indeholder kun 4 smaa Paragraffer, hvori der i hvert Fald intet revolutionært eller samfundsomvæltende er. Det indeholder en Bestemmelse om at bemyndige Ministeren til efter Indstilling af Statens Jordlovsudvalg at afhænde Arealer af Lensjorden og købe anden Jord i andre Egne af Landet for de Penge, som indvindes derved, og det indeholder en Bestemmelse om, at der kan anvendes 3 Mill. Kr. af Statskassen til saadant Indkøb. Jeg maa straks sige, at i og for sig er jeg ikke saa begejstret for, at den Jord, der er blevet offentlig Ejendom, altsaa den Lensjord, der her er Tale om, igen skal kastes ud i rent privat Eje, men vi har i Folketinget stemt for Lovforslaget, ogsaa stemt for denne Bestemmelse, og jeg haaber, at det kun vil blive undtagelsesvis, at den bringes til Anvendelse. Jeg haaber, at det

ikke vil føre til stort Salg af den Lensjord, som Staten nu overtager, navnlig her paa Sjælland, men at man kun sælger, hvor Forholdene i særlig Grad taler derfor. Dersom det bliver Tilfældet, skal jeg ikke have saa meget imod denne Bestemmelse, saa meget mindre som vi yderligere faar de 3 Mill. Kr. til Indkøb af Jord. Mit Parti og det radikale Parti har i Folketinget foreslaaet at forhøje dette Beløb til 10 Mill. Kr.; jeg kan sige, at vi havde i det hele taget ønsket, at Lovforslaget skulde indeholde en Del mere Jord, end det i Virkeligheden indeholder. Det lykkedes ikke at gennemføre det, lige saa lidt som at gennemføre nogen af de øvrige Bestemmelser, som vi foreslog indført i Lovforslaget. Jeg maa derfor sige, at det er ikke nær saa betydeligt et Forslag, som det burde have været. Jeg kan føje til, at det mest interessante og værdifulde er i Virkeligheden det, der mangler i Lovforslaget, det, som det radikale og socialdemokratiske Mindretal, til Dels ogsaa det socialdemokratiske Mindretal alene, i Folketinget søgte at lægge ind deri ved de Ændringsforslag, der blev stillet fra Mindretallets Side, Ændringsforslag, som bl. a. gik ud paa at optage en Del af Bestemmelserne i det saakaldte fjerde Jordlovsforslag, som vi desværre ikke fik gennemført i Oktober 1919 sammen med de øvrige, og først og fremmest gik ud paa at sætte den omstridte Ekspropriationsbestemmelse ind i Lovforslaget. Det er med en vis Betænkelighed, man ogsaa i Dag nævner Spørgsmaalet Ekspropriation efter den affejende Maade, Tanken om Ekspropriation er blevet behandlet paa i Folketinget og for Resten ogsaa her i Landstinget under Behandlingen af det andet Jordlovsforslag. Men jeg drister mig dog til at nævne det, og jeg beklager, at der er saa lidt Lydhørhed for Tanken om Ekspropriation fra de konservative Partiers Side. Selv om en saadan Bestemmelse slet ikke blev anvendt, vilde den dog have sin Betydning som Trusel overfor de Jordspekulanter, der nu er ved at rejse sig igen, efter at de har holdt sig saa forbavsende stille og tavse i det sidste Par Aar. Efter min Opfattelse er nemlig noget af det mest betænkelige, vi med Hensyn til Landboforhold har mødt i Krigsperioden, den stærke Spekulation i større og for Resten ogsaa i mindre Landejendomme. Den højtærede Landbrugsminister nævnte forleden, at Udstykningsforeningerne ventede paa det Forslag, som vi da behandlede, idet de ønskede at komme til at arbejde igen. Det er ogsaa rigtigt; Udstykningsforeningerne ude over Landet vil gerne sættes i Stand til at arbejde igen,